

H. C. Andersen - Eventyr 043: Flipperne (1848) Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel (pga. såkaldt konverterings-divergens); læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.	H. C. Andersen - Eventyr 043: Flipperne (1848) Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel (pga. såkaldt konverterings-divergens); læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.
Der var en Gang en fiin Cavaleer, hvis hele Bohave var en Støvleknægt og en Redekam, men han havde de deiligste Flipper i Verden og det er om Flipperne vi skulle høre en Historie. - De vare nu saa gamle at de tænkte paa at gifte sig, og saa traf det at de kom i Vadsk med et Strømpebaand. "Nei!" sagde Flipperne, "nu har jeg aldrig seeet nogen saa slank og saa fiin, saa blød og saa nysselig. Maa jeg ikke sprøge om deres Navn?" "Det siger jeg ikke!" sagde Strømpebaandet. "Hvor hører de hjemme?" spurgte Flipperne. Men Strømpebaandet var saa undseelig af sig og syntes at det var noget underligt at svare paa. "De er nok Livbaand!" sagde Flipperne, "saadan indvortes Livbaand! jeg seer nok de er baade til Nytte og Stads, lille Jomfru!" "De maa ikke tale til mig!" sagde Strømpebaandet, "jeg synes jeg har slet ikke givet Anledning!" "Jo, naar man er saa deilig som de!" sagde Flipperne, "det er Anledning nok!" "Lad være at komme mig saa nær!" sagde Strømpebaandet. "De seer saa mandfolkeagtig ud!" "Jeg er ogsaa fiin Cavaleer!" sagde Flipperne, "jeg har Støvleknægt og Redekam!" og det var nu ikke sandt det var jo hans Herre, der havde dem, men han pralede. "Kom mig ikke nær!" sagde Strømpebaandet,	Der var engang en fin mand, en kavalier, alt hvad han havde var en støvleknægt og en kam, men han havde til sine skjorter de dejligste flipper i verden og det er om flipperne vi skal høre en historie. De var nu så gamle at de tænkte på at gifte sig, og så traf det at de kom i tøjvasken sammen med et strømpebånd. "Nej!" sagde flipperne, "nu har jeg aldrig set nogen så slank og så fin, så blød og så nysselig. Må jeg ikke spørge om Deres navn?" "Det siger jeg ikke!" sagde strømpebåndet. "Hvor hører De hjemme?" spurgte flipperne. Men strømpebåndet var så tilbageholdende og syntes at det var noget underligt at svare på. "De er nok en slags bælte!" sagde flipperne, "sådan et indvendigt bælte! Jeg ser nok De både er til nytte og til pynt, lille jomfru!" "De må ikke tale til mig!" sagde strømpebåndet, "jeg synes slet ikke jeg har givet Dem nogen anledning!" "Jo, når man er så dejlig som De!" sagde flipperne, "- det er anledning nok!" "Lad være at komme mig så nær!" sagde strømpebåndet. "De ser så mandfolkeagtig ud!" - "Jeg er også fin kavalier!" sagde flipperne, "jeg har både støvleknægt og redekam!" Det var nu ikke helt sandt, for det var jo hans herre, der havde dem, men han pralede. Kom mig ikke nær!" sagde strømpebåndet, "det

"det er jeg ikke vant til!" "Snærpe!" sagde Flipperne og saa blev de tagne af Vadsken; de fik Stivelse, hang paa Stolen i Solskin og blev saa lagt paa Strygebrædt; der kom det varme Jern. "Frue!" sagde Flipperne, "lille Enkefrue! jeg bliver ganske varm! jeg bliver en anden En, jeg kommer reent ud af Folderne, de brænder Hul i mig! uh! - Jeg frier til dem!" "Las!" sagde Strygejernet og gik stolt hen over Flipperne; for det bildte sig ind det var en Dampkjædel, der skulde ud paa Jernbanen og trække Vogne. "Las!" sagde det. Flipperne flossede lidt i Kanterne, og saa kom Papirs-Saxen og skulde klippe Flosset af. "O!" sagde Flipperne! "de er nok første Dandserinde! hvor de kan strække Been! det er det Yndigste jeg har seet! det kan intet Menneske gjøre dem efter!" "Det veed jeg!" sagde Saxen. "De fortjente at være Grevinde!" sagde Flipperne, "Alt hvad jeg har, er en fiin Cavaleer, en Støvleknægt og en Redekam -! bare jeg havde Grevskab!" "Frier han!" sagde Saxen, for den blev vred og saa gav den ham et ordentligt Klip, og saa var han kasseret. "Jeg maa nok frie til Redekammen! Det er mærkeligt hvor de beholder alle deres Tænder lille Frøken!" sagde Flipperne. "Har de aldrig tænkt paa Forlovelse!" - "Jo det kan de vel nok vide!" sagde Redekammen, "jeg er jo forlovet med Støvleknægten!" "Forlovet!" sagde Flipperne; nu var der ingen flere at frie til og saa foragtede han det. En lang Tid gik, saa kom Flipperne i Kasse hos Papirmølleren; der var stort Klude-Selskab, de fine for sig, de grove for sig, saaledes som det skal være. De havde alle meget at fortælle, men Flipperne mest, det var en ordenlig Pralhans. "Jeg har havt saa frygtelig mange Kjærester!" sagde Flipperne, "jeg kunde ikke gaae i Ro! jeg var nu ogsaa fiin Cavaleer, med Stivelse! jeg havde baade Støvleknægt og Redekam, som jeg aldrig brugte! - de skulde have seet mig den	er jeg ikke vant til!" "<i>Snerpe!</i>" sagde flipperne og så blev de taget ud af vasken. De fik i derefter stivelse, hang på stolen i solskin og blev så lagt på et strygebræt, og der kom så det varme strygejern. "Frue!" sagde flipperne til strygejernet, "lille enkefrue! Jeg bliver fuldstændig varm, jeg bliver en helt anden, jeg kommer ud af folderne, De brænder hul i mig! <i>Uh!</i> Jeg frier til Dem!" "<i>Las!</i>" sagde strygejernet og gik stolt hen over flipperne, for det bildte sig ind at det var en dampkedel, der skulle ud på jernbanen og trække vogne. "<i>Las!</i>" sagde det. Flipperne flossede lidt i kanterne, og så kom papirsaksen og skulle klippe det flossede af. "<i>Oh!</i>" sagde flipperne! "De er nok førstedanserinde, som De dog kan strække ben! Det er det yndigste jeg har set! Det kan intet menneske gøre Dem efter!" "Det ved jeg!" sagde saksen. "De fortjente at være grevinde!" sagde flipperne, "Alt hvad jeg har, er en fin kavaler, en støvleknægt og en redekam! Bare jeg også havde et grevskab!" "Frier han?" sagde saksen, for den blev vred og så gav den ham et ordentligt klip, og så var han kasseret. "Jeg må nok fri til kammen!", tænkte de kasserede flipper. "Det er mærkeligt hvor De sådan beholder alle Deres tænder, lille frøken!" sagde flipperne. "Har De aldrig tænkt på forlovelse?" "Jo, det kan De vel nok regne ud!" sagde kammen, "jeg er jo forlovet med støvleknægten!" "Forlovet?" sagde flipperne. Nu var der ikke flere at fri til og så foragtede han forlovelser. En lang tid gik, så kom flipperne i en kasse hos papirmølleren. Der var stort kludeselskab: de fine klude for sig, de grove for sig, sådan som det skal være. De havde alle meget at fortælle, men flipperne mest - det var en ordentlig pralhans. "Jeg har haft så frygtelig mange kærester!" sagde flipperne, "jeg kunne ikke gå i fred! Jeg var nu også fin kavaler, med stivelse! Jeg havde både støvleknægt og kam, som jeg dog aldrig
--	--

Gang, seet mig naar jeg laae paa Siden! Aldrig glemmer jeg min første Kjæreste, hun var Livbaand, saa fiin, saa blød og saa nydelig, hun styrtede sig i en Vandballe for min Skyld! - Der var ogsaa en Enkefrue, som blev gloende, men jeg lod hende staae og blive sort! Der var den første Dandserinde, hun gav mig den Flænge jeg nu gaaer med, hun var saa glubsk! min egen Redekam var forliebt i mig, hun tabte alle sine Tænder af Kjærestesorg. Ja jeg har oplevet meget af den Slags! men det gjør mig meest ondt for Strømpebaandet, - jeg mener Livbaandet der gik i Vandballen. Jeg har meget paa min Samvittighed, jeg kan trænge til at blive til hvidt Papir!" Og det blev de, alle Kludene bleve hvidt Papir, men Flipperne bleve netop til dette Stykke hvide Papir vi her see, hvorpaa Historien er trykt, og det var fordi at de pralede saa frygteligt bagefter af hvad der aldrig havde været; og det skal vi tænke paa, at vi ikke bære os ligesaadan ad, for vi kunne saamæn aldrig vide, om vi ikke ogsaa engang komme i Klude-Kassen og blive gjort til hvidt Papir og faae vor hele Historie trykt for paa, selv den allerhemmeligste og maa saa selv løbe om og fortælle den, ligesom Flipperne.	brugte! De skulle have set mig den gang, set mig når jeg lå på siden! Aldrig glemmer jeg min første kæreste, hun var bælte, så fin, så blød og så nydelig, hun styrtede sig i en vandbalje for min skyld! Der var også en enkefrue, som blev gloende, men jeg lod hende stå og blive sort! Og der var også den førstedanserinde, hun gav mig den flænge jeg nu går rundt med, hun var så glubsk! Min egen kam var forelsket i mig, hun tabte alle sine tænder af kærestesorg. Ja, jeg har oplevet meget af den slags! Men det gør mig mest ondt for strømpebåndet, jeg mener bæltet, der gik i vandbaljen. Jeg har meget på min samvittighed, jeg kan trænge til at blive til hvidt papir!" Og det blev de: alle kludene blev hvidt papir, men flipperne blev netop til dette stykke hvide papir vi her ser på, og hvorpå historien er trykt, og det var fordi den pralede så frygteligt bagefter af hvad der aldrig var sket. Og det skal vi tænke på, at vi ikke bærer os ligesådan ad, for vi kan såmænd aldrig vide, om vi ikke også engang kommer i kludekassen og bliver gjort til hvidt papir og får hele vores egen historie trykt på det, selv de allerhemmeligste ting og endda selv må løbe rundt og fortælle den, ligesom flipperne.
Originalteksten, bragt her mhp. sammenligning med ændringerne i 2019-versionen, er fra Det Kongelige Biblioteks HCA online-arkiv (efter DSL-udgaven 1963-1967). Der kan være enkelte ´digitale fejl´ i disse ældre online-originaler. Link: http://wayback-01.kb.dk/wayback/20101103141246/http://www2.kb.dk/elib/lit//dan/andersen/eventyr.dsl/index.htm	Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©